

Nr 95.

Af herr Nydal, om nedsättning af afgifterna för inrikes postanvisningar.

Enligt en i dagarne synlig uppgift hafva postverkets inkomster under år 1911 öfverstigit dess utgifter med icke mindre än 2,835,000 kronor, hvilket utgör mer än 700,000 kronor utöfver det på förhand beräknade öfverskottet.

Detta glädjande förhållande bringar tanken tillbaka till den erkända satsen, att postverket icke är till för att bereda statsverket ökade inkomster, utan för att bereda allmänheten lättnader i den postala samfärdseln. Vid en betydlig inkomstökning borde således nya lättnader i främsta rummet ifrågakomma, där de få anses som mest behöfliga.

Härvid torde uppmärksamheten främst böra fästas på de inrikes postanvisningarna, som numera i allt större utsträckning blifvit det medel, hvarigenom den större allmänheten och i synnerhet småfolket öfverflyttar sina besparingar ur en hand i annan. Afgiften för detta slags postanvisningar är nu 10 öre för belopp till och med 5 kronor, 15 öre för belopp till och med 25 kronor, 25 öre för belopp till och med 50 kronor, 30 öre för belopp till och med 100 kronor, 35 öre till och med 250 kronor, 40 öre till och med 500 kronor, 50 öre till och med 750 kronor och 60 öre till och med 1,000 kronor. Äfven en ringa sänkning i dessa afgifter torde för småfolket kännas såsom en afsevärd lättnad, då denna utväg mycket ofta anlitas för öfversändande af arbetsförtjänst eller andra besparingar till anhöriga eller fordringsägare. Det torde därför finnas lämpligt att sänka afgifterna med 5 öre mellan 5 och 10 kronor samt mellan 25 och 250 kronor. Afgiftsserien bringas därigenom äfven att ernå en större inbördes symmetri.

Alltså föreslår jag,

att Riksdagen ville besluta, att afgifterna för inrikes postanvisningar till och med 10 kronor bestämmas till 10 öre, däröfver till och med 25 kronor till 15 öre, däröfver till och med 50 kronor till 20 öre, däröfver till och med 100 kronor till 25 öre, däröfver till och med 250 kronor till 30 öre, hvarutöfver de nuvarande afgifterna bibehållas oförändrade.

Om remiss till vederbörligt utskott anhålles.

Stockholm den 26 januari 1912.

Joh. Nydal.

Nr 96.

Af herr Hedström, om upphörande af statens skogs- och jägeribetjantes rätt till skattefrihet för tjänstehundar.

Bland de olägenheter, som vidkomma vår kommunallagstiftning, anser jag lagen om hundskatt, tillkommen genom kungl. kungörelsen den 1 Juni 1861, vara af den beskaffenhet att däri bör göras ändring i dess 1 § så till vida, att äfven statens skogs- och jägeribetjante komma att som kommunens öfriga hundägare utgöra skatt för de hundar de hålla.

Med de ändrade förhållanden, som inträdt efter denna lags tillkomst, är det svårt att förstå hvilka de tjänster äro, som nödvändiggöra underhåll af hund. Man kan snarare förutsätta att deras tjänsteåligganden bättre och regelbundnare skulle utföras utan hund. Jag vill ej gå så